

Fars ret.

Forældreansvarslovens hykleri.

Af Helene Duprat.

Geolog, ph.d. Studerende.

(Skrevet som svar på Claes Ludvigsen, landsformand fra Foreningen Far, indlæg i Information den 16. maj. Men også en generel holdning til Forældreansvarslovens hykleriske grundlag)

Ifølge landsformanden for Foreningen Far, Claes Ludvigsen, er den velsignede lykke der på magisk vis indfinder sig ved et barns samvær med den biologiske ikke-bopælsforælder (som barnet ikke nødvendigvis tidligere har boet sammen med, endsige overhovedet kender) så omfattende, at retten til denne må tilsidesætte alt andet i barnets liv, inklusiv fordelene ved et harmonisk hjem uden trusler og skænderier, en fast bopæl med en kontinuert hverdag i stabile rammer og en glad og rolig bopælsforælder.

Nuvel, hvis vi antager at det virkelig forholder sig således, må loven også gælde for min datter. Hvorfor skal min datter været afskåret for en så tilsyneladende fantastisk lykke som det er at have samvær med sin biologiske far. Skulle man således følge Ludvigsens tanker om de opsøgende og aktive embedsmænd som de fremstår i hans indlæg "Samværschikane findes stadig" i Information den 16. maj, burde medarbejderne på statsforvaltningen kontakte min datters far og tvinge ham til samvær med sit barn. Og det kan kun gå for langsomt. Han kan nemlig beskrives som en af dem der "almindelige mænd", som er "godt uddannet, passer sit arbejde, og i øvrigt egnet til at tage sig af børn". Og eftersom det åbenbart er til min datters ubetinget bedste at kende begge sine biologiske forældre, burde man tilsidesætte farens lyst til ikke at have noget med sit barn at gøre, og tvinge ham til en 7-7-ordning. Dette vil medføre alverdens ulykker for mandens privatliv og givetvis ødelægge hans ægteskab. Men der er lighed for loven, og hvorfor skal min datter afskæres fra de herligheder som dette samvær, ifølge Ludvigsen vil bringe hende. Derudover har min datter ligeledes ret til ferier med sit fædrene ophav, for ikke at tale om jul, fødselsdage, pinser og påsker og alt det løse. Og vil faren ikke det, er han, ifølge Ludvigsen (lighed for loven in mente), ikke kun en der chikanerer barnets ret til samvær med sin far, men bør defineres kriminel og hjemfalden til frihedsberøvelse ifølge straffelovens allerhårdeste paragraffer.

De fleste ville nok mene at det ville være en grov forulempelse af mandens ret til privatliv, at påtvinge ham samvær med et uønsket barn, under påberåbelse af at varetage barnets ret. Ja, man kunne gå så langt som at beskrive det som et overgreb på manden (og dennes kone) privatliv, hvis de hver anden uge skulle åbne deres hjem for et fremmed barn, et barn de aldrig havde set før og af forskellige årsager følte modvilje ved. Men hvis det er til barnets bedste og dermed dets ret, så er det vel bare ærgerligt for faren, ifølge Ludvigsens logik?? Der sidder givetvis et par gifte mænd rundt omkring i kongeriget der nu rykker lidt uroligt rundt på stolen ved denne tanke.

De fleste – formentlig også Ludvigsen - vil nok mene at det ikke var til min datters bedste at tvinge hendes far til at se hende når han nu af den ene eller den anden grund ikke har lyst

Hovedårsagen til den forvirring der præger debatten skal findes i forældreansvarsloven fra 2007, som sætter lighedstegn mellem barnets tarv og barnets ret. Ifølge denne lov skal embedsmændene i statsforvaltningen i

deres virke tage udgangspunkt i det dogme at det er til barnets bedste at have samvær med begge biologiske forældre.

Ludvigsen bidrager yderligere bevidst selv til forvirringen ved derudover at sætte lighedstegn mellem barnets ret og ikke-bopælsforældrerens ret i de tilfælde hvor det er til gavn for faren. I sit indlæg blander han i flæng citater hvor barnets ret og ikke-bopælsforældrens ret bliver nævnt. For eksempel henviser han først til den daværende familie- og forbrugerminister Carina Christensen udtalelse ved førstebehandlingen af forældreansvarsloven i Folketinget den 20. februar 2007: »Barnet har ret til både en moder og en fader«. Herefter henviser Ludvigsen til Martin Henriksen indlæg i Fyns Amts Avis den 17. september 2007 : »Med de nye regler kan vi sikre, at den ene forælder ikke kan køre den anden ud på et sidespor uden ret til at have en relation til sit barn«. De to udvalgte citater illustrerer tydeligt at forældreansvarslovens fundamentale pointe står uklar for de mennesker der selv har konstrueret loven.

I Ludvigsens indlæg bliver ”barnets ret til ikke-bopælsforældren” og ”ikke-bopælsforældrens ret til barnet” blandet sammen så de fremstår identiske. Men i min datters tilfælde hvor ”barnets ret til faren” ikke er til gavn for det fædrene ophav kan Ludvigsen sikkert sagtens skelne mellem de to forskellige ret.

Efter min mening er det en bevidst sammenblanding fra Ludvigsens side, med henblik på at gøre det sværere for læseren at modsætte sig det basalt set sympatiske i at en forælder er interesseret i sit barn.

Men lad os skelne de to ”retter” ad: Hvis forældreansvarsloven er konstrueret for at sikre ikke-bopælsforældrerens (i de fleste tilfælde farens) ret til samvær med et barn, på trods af at der er konflikter med den samboende forælder, bør dette fremstå tydeligt. Så er det blevet ikke-bopælsforældrerens ”ret” at forulempe barnets og bopælsforældrerens privatliv med konfliktyldt og påtvunget samvær.

Hvis forældreansvarsloven er konstrueret for at sikre et barns ret til ikke-bopælsforælderen (ud fra devisen, at samvær med begge biologiske forældre er ubetinget det bedste for barnet, uden hensynstagen til barnets øvrige (privat)liv) så vil jeg bede Claes Ludvigsen og Foreningen Far hjælpe mig med at få aktiveret embedsmændene så vi kan få faren til mit barn til at invitere sin datter hjem til ”familien”, hvor hun også har søskende. Det kan være via sag først i statsforvaltningen, siden i fogedretten, hvor faderen gives dagsbøder for ikke at leve op til barnets ret til 2 forældre og så videre.